

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἐπιπέδου, ἀλλ', μὲ πόσας φοβερὰς δοκιμασίας, ἀνηκούστους συμφορὰς, μ' αἵματα πόσα καὶ βασανιστήρια καὶ τῶν Μαρτύρων σου σεπτὰ μαρτύρια, οἳ καὶ τῆς ἄμμου εἶναι περισσότεροι, καὶ τῶν ἀστέρων τοῦρανοῦ λαμπρότεροι, ἠχοδομήθη οἰκοδόμημα τὸ Σὸν κ' εἰς τὸν παρόντα ἀνυψώθη κολοσσόν, τοῦ οὐρανοῦ ὅς εἶναι ὑψηλότερος κ' ἀδαμαντίνου τείχους στερεώτερος.

Ἐπιπέδου δὲ ἔχει στύλους, πύριν' εἶν' αὐτοί, γὰρ διασειση τις αὐτοὺς ἀδυνατεῖ, γὰρ διασειση τις αὐτοὺς ἂν πειραθῆ, πύρινοι εἶναι, θέλ' εὐθύς πυρποληθῆ. Οἱ στῦλοι εἶν' αἱ Σύνοδοι αἱ θεϊκαί, αἱ ἐπιπέδου Σύνοδοι αἱ Οἰκουμενικαί. Συνῆλθον ἄνδρες εἰς αὐτὰς μεγαλοφυεῖς πίστεως πλήρεις, ἄγιοι, θαυματουργοὶ οὗς ἁμαρτίας σκοτίους δὲν ἐσκοτίζεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐφώτιζεν.

Αἱ Σύνοδοι αὐταὶ εἶναι συμπληρωτικαὶ αἱ μὲν τῶν δέ, δὲν εἶναι ἀνατρεπτικαί. Ἐν Σύνοδος τις γίνῃ ἀνατρεπτικὴ ἐκείνων, Σύνοδος εἶν' αὕτη ληστρική, ἐπαναστάτις κατὰ τῆς Θεότητος, τῆς σωτηρίας δὲ τῆς ἀνθρωπότητος τὸν ἀφρευκτὸν ζητοῦσα καταποντισμὸν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸν ἀφανισμόν. Πλὴν τὴν Ὁρθοδοξίαν ν' ἀφανίσωσιν οὐδ' αἱ τοῦ Ἄδου πύλαι θὰ ἰσχύσωσι.

Ἄφατος εἶν', Ἑλλάς μου, ἡ ἀνδρεία σου ἄφατος εἶν' ἡ μεγαλοφυΐα σου, ἀφάτου δόξης ἡ φιλολογία σου, ἀφάτου δόξης ἡ καλλιτεχνία σου παντὸς πλὴν ἄλλου κλέους σου λαμπρότερον, παντὸς σου ἄλλου κλέους ὑψηλότερον εἶναι τὸ ὅτι Σὺ τῆς παναγίας σου θεματοφύλαξ εἶς Ὁρθοδοξίας σου ἕως οὗ πᾶσ' ἡ οἰκουμένη ἐνανθῆ ὑπὸ ποιμένα τὸν Χριστὸν κ' ἀδελφωθῆ.

Τίμα ἀεὶ, Ἑλλάς, τὴν παναγίαν σου, τὴν ζωηφόρον τίμη' Ὁρθοδοξίαν σου. Ἐχε τὸ ὄμμα σου ἀεὶ ἀκόιμητον, τὸν θησαυρὸν σου τοῦτον τὸν ἀτίμητον ἵνα μὴ κλέπται καὶ λησται συλήσωσι κ' εἰς ἀπωλείας Σε βυθὸν βυθίσωσι. Τὸ πρόσωπόν σου λάμπ' ὑπὲρ τὸν ἥλιον, εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν ὑψηλίαν καλεῖς, ὡς ποίμνη μία ἵνα ἐνωθῆ ὑπὸ ποιμένα τὸν Χριστὸν κ' ἀδελφωθῆ.

ΧΡ. ΘΟΥΑΣ Γυμνασιάρχης

τὰ ἄτομα καθ' ἑαυτὰ πῶς θὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον; Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Ἀρχοῦμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα καθ' ὅτι ὁ χρόνος καὶ χρόνος δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν ἵνα ἐκτενέστερον ἀσχοληθῶμεν.

Ἀρχιμ. ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Α' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Εἶδομεν ἀνωτέρω ἐν συντόμῳ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ρουθ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῆ ὡς προεισαγωγή συντελοῦσα πρὸς πλήρη κατανόησιν τοῦ ἱεροῦ κειμένου. Ἀρχεται δὲ οὕτω τὸ πρῶτον τούτου κεφάλαιον.

«Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κρίνειν τοὺς Κριτὰς, καὶ ἐγένετο λιμὸς ἐν τῇ γῆ».

Ἴδου κατὰ λέξιν ἡ ἐρμηνεία. Καὶ ἐγένετο, λέγει, ὅτε οἱ Κριταὶ ἔκριναν τὸν Ἰσραὴλ, τότε συνέβη λιμὸς, ἦτοι πείνα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἰουδαίας. Ἄλλ' ἐξετάσωμεν πρῶτον τίνες ἦσαν οἱ Κριταὶ οὗτοι, καὶ τίνι τρόπῳ ἔκρινον τὸν Ἰσραὴλ. Οἱ Κριταὶ κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἦσαν ἄνδρες εὐσεβεῖς, ἀνδρεῖοι καὶ ζηλωταὶ τοῦ Νόμου καὶ τῆς Ἱερᾶς τοῦ Μωϋσέως θρησκείας τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἀνήγειρεν ὡς ἐλευθερωτὰς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Οἱ Κριταὶ δὲ οὗτοι ἔκρινον οὕτω τὸν Λαὸν Ἰσραὴλ. Ὅτε δηλαδὴ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς παραδιδόμενος εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἕνεκα τούτου καθυποδουλούμενος ἐτυραννέτο ὑπὸ τῶν πέριξ ἐθνῶν, τότε ὁ Θεὸς εὐσπαγγιζόμενος τὸν ἀχάριστον τοῦτον λαόν, ἀνήγειρε τοὺς Κριτὰς τούτους ὡς ἄρχοντας καὶ κυβερνήτας, ἀλλὰ καὶ ὡς στρατήγους γενναίους ἐναντίον τῶν ἐθνῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπληεθύνθη αὐτοὺς καὶ ἔζων ἐν εἰρήνῃ. «Καὶ ἦγειρε Κύριος ὁ Θεὸς Κριτὰς, καὶ ἦν Κύριος μετὰ τοῦ Κριτοῦ καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν αὐτῶν πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ Κριτοῦ, ὅτι παρεκλήθη Κύριος ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν» (Κριτ. Β' 18). Καὶ κατωτέρω. «Καὶ ἐκέκραξαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον. Καὶ ἦγειρε Κύριος Σωτῆρα τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἔσωσεν αὐτούς.» (Κριτ. Γ' 9).

«Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κρίνειν τοὺς Κριτὰς καὶ ἐγένετο λιμὸς ἐν τῇ γῆ. Καὶ ἐπορεύθη ἀνήρ ἀπὸ Βηθλέεμ Ἰούδα τοῦ παροικῆσαι ἐν ἀγρῷ Μωάβ, αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ. Καὶ ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Ἐλιμέλεχ καὶ ὄνομα τῷ γυναικὶ αὐτοῦ Νωεμίν, καὶ ὄνομα τοῖς δυοῖν υἱοῖς αὐτοῦ Μααλὼν καὶ Χελεὼν ἐκ Βηθλέεμ γῆς Ἰούδα.»

Ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρξε μεγάλη δυσκολία νὰ προσδιορισθῇ ὁ καιρὸς ἢ οἱ Κριταὶ περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρει ἐνταῦθα ἡ Ἁγία Γραφή. Ἄλλ' ἐπειδὴ πρῶτος τῶν Κριτῶν κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν εἶναι ὁ Γοθονιήλ καὶ τελευταῖος αὐτῶν ὁ Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος ἔχρισε τὸν Δαυὶδ εἰς Βασιλέα, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν δύο τούτων Κριτῶν διάστημα λογίζεται εἰς τριακόσια περίπου ἔτη, διὰ τοῦτο ἡ ἱστορία τῆς Ρούθ, τῆς προπάμης τοῦ Δαυὶδ, δὲν συνέβη ἐπὶ τοῦ Σαμουήλ ἢ τοῦ Ἡλὶ, ὡς οὐδ' ἐπὶ τῶν πρώτων Κριτῶν, ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι συνέβη ἐπὶ τοῦ Ἰερθιάε, ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σαμψών. Ἡ ἐπισυμβάσα δὲ τότε πείνα θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτῶν, ὡς τιμωρία τις τῆς θείας Δικαιοσύνης ἐναντίον ἐν γένει τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἕνεκα τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν. Ἡ πείνα δὲ αὕτη ἠνάγκασε τὸν Ἑλιμέλεχ, τὴν Νωεμὶν καὶ τοὺς δύο αὐτῶν υἱοὺς νὰ ἀφήσωσι τὴν Βηθλεὲμ καὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰούδα, τὴν πατρίδα καὶ γῆν τῆς γενέσεως αὐτῶν, καὶ νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν χώραν τῶν Μωαβιτῶν, ὡς ἄλλοτε ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ μετώκησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

«Καὶ ἦλθον εἰς ἀγρὸν Μωάβ, καὶ ἦσαν ἐκεῖ. Καὶ ἀπέθανεν Ἑλιμέλεχ ὁ ἀνὴρ τῆς Νωεμίν, καὶ κατελείφθη αὕτη καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτῆς. Καὶ ἐλάβοσαν ἑαυτοῖς γυναῖκας Μωαβίτιδας ὄνομα τῇ μιᾷ Ὀρφά καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Ρούθ. Καὶ κατόκησαν ἐκεῖ ὡς δέκα ἔτη. Καὶ ἀπέθανον καὶ γε ἀμφοτέρωι Μααλὼν καὶ Χελεῶν».

«Καὶ ἦλθον» ἀντὶ τοῦ «καὶ ἦλθον», διότι ἡ Ἑλληνοαλεξανδρινὴ διάλεκτος εἶχε τινὰς ιδιωματισμούς, ὡς πρὸς τὰς φράσεις καὶ τοὺς τύπους τῆς γλώσσης, ὡς τὸν παρόντα. Καὶ ἦλθον λέγει «εἰς τὸν ἀγρὸν» ἦτοι τὴν χώραν Μωάβ πρὸς τὴν Νοτιανατολικὴν παραλίαν τῆς νεκρᾶς θαλάσσης καὶ ἐνδοτέρω καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ζῶντες. Φαίνεται δὲ, ὅτι δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἰσραηλιτικῆς ταύτης οἰκογενείας αὐτόθι, καὶ πρῶτος ἀποθνήσκει ὁ Ἑλιμέλεχ, καὶ οὕτως ἡ Νωεμὶν μένει χήρα ἐν τῇ ξένην χώρα μετὰ τῶν δύο αὐτῆς υἱῶν. Εἶτε δὲ διότι ἡ πείνα ἐξηκοκούθει εἰσέτι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, εἶτε διότι περιηγηταὶ τινες ἢ μάλλον ἔμποροι Ἰουδαῖοι σιτηρῶν ἤρχοντο συχνὰ εἰς τὴν γῆν Μωάβ, ἡ Νωεμὶν δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν πατρίδα αὐτῆς τὴν Ἰουδαίαν. Ἀπεναντίας συνήργησεν ὥστε δύο αὐτῆς υἱοὶ νὰ νυμφευθῶσι συζύγους γυναῖκας Μωαβίτιδας, ὁ μὲν Χελεῶν τὴν Ὀρφά

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
ΜΑΡΑΝ ΑΘΑ!
(Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ)

Κάποτε ἐν μικρὸν κοράσιον παίζον ἐφίλασε χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς τρομερᾶς ἀθύσου! Ἀφῆνης τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ἔδαφος ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ, νὰ τρέμῃ, νὰ γλυστράῃ πρὸς τὴν ἀθύσον καὶ πρὶν εἶτι προφθάσῃ τὸ μικρὸν κοράσιον νὰ τρέξῃ πρὸς ἀσφαλὲς μέρος καὶ νὰ σωθῇ εὐρέθῃ ἐπὶ τῆς ἀθύσου! Τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἀπελπισίας καὶ ἡ αὐτοσυντήρησις, αὐτὰ εἶναι ἔμφυτα εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὄθησαν νὰ πιασθῇ ἀπὸ κάποια σανίδα σωτηρίας εἴτε φυτὸν εἴτε δεινδρόλιον, εἴ τι ἄλλο. Ἄτυχως δὲν συνήντησε μπροστά του τίποτε καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ χώσῃ τὰ μικρά του δάκτυλα βαλεῖα εἰς στερεὸν μέρος τῆς ἀθύσου μέσα εἰς τὸ χῶμα! Ἦμμεν ἐκεῖ μετέωρον ἐπὶ τῆς ἀθύσου! Κάθε στιγμὴ τοῦ ἐφαίνετο αἰὼν ὀλόκληρος! Ἐπὶ τέλους ἀκούει μακρῶς παρήγορον, ἔντονον καὶ ἐνθαρρυντικὴν φωνὴν ἣτις ἔλεγε πρὸς αὐτό: «**Ἐφθάσα, μὴ ἀπελπίζεσαι, βλέπε πρὸς τὰ ἄνω!**» Τὸ κοράσιον ἐξ ἐνστικτοῦ ὑπακούει εἰς τὴν φωνὴν ταύτην καὶ δὲν κινεῖται διόλου, οὔτε στρέφει ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ δὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀθύσου κάτω. Διαρκῶς ἀτενίζει πρὸς τὰ ἄνω ἀναμεινόμενα τὸν Σωτῆρα. Μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ ἀκούεται ζωηρότερον καὶ πλησιέστερον. Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔσωσε ἐκ τοῦ ὀλέθρου!...

Πόσον μεγάλη ὁμοιότης, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, ὑπάρχει μετὰ τὸ διηγήματος τούτου καὶ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ ἡμῶν οἵτινες εἰς κάθε στιγμὴν λέγω τῶν ἀπροσεξίμων καὶ ἀμαρτιῶν μας εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν τοῦ κορασίου τούτου. Εἰς κάθε πτώσιν μας ὁ Κύριός μας ὁ οὐράνιος πατήρ μας μᾶς φωνάζει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὴ ἀπελπίζομεθα, νὰ μὴ κυττάζωμεν πρὸς τὰ βάθη τῆς ἀβυσσαλέας ἀμαρτίας, ἀλλὰ διαρκῶς νὰ κυττάζωμεν πρὸς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ ὅπου ἐν τῇ ἐξέλιξί αὐτοῦ ὁ Πατήρ μας ἔνα μᾶς ἀρπάσῃ καὶ μᾶς σώσῃ. Ἄρκει νὰ μὴ ἀπελπίζομεθα, ἀρκει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὴν φωνὴν Ἐκείνου, ἀρκει νὰ ἀγωνιζόμεθα πάσει δυνάμει κατὰ τῆς κακίας καὶ τῆς πτώσεως καὶ ἀσφαλῶς θὰ προφθάσῃ ὁ Κύριος καὶ θὰ μᾶς σώσῃ. Κάμνομεν ἡμεῖς τοῦτο; φερόμεθα ὡς τὸ ἀπρόσεκτον ἀλλ' ὑπάκουον κοράσιον; Καλὰ εἴμεθα ἀπρόσεκτοι, ἀλλ' εἴμεθα καὶ πειθαρχικοὶ ἔνα ἐγειρόμεθα καὶ σωζόμεθα εὐθὺς ὡς πίπτομεν; Ἄς δοκιμάσωμεν! Ἄς ἀνασκοπήσωμεν ἑαυτούς!

ὁ δὲ Μααλὼν τὴν Ρούθ, ἀμφοτέρας ἐθνικὰς καὶ εἰδωλολάτρειδας. Ζήσαντες δὲ ἐκεῖ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὡς δέκα ἔτη, μετὰ τὸ στενὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα ἀπέθανον καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, ὁ Χελεῶν καὶ ὁ Μααλὼν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ δυστυχὴς Νωεμὶν χήρα ἤδη πρὸ δεκαετίας ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τοῦ Ἑλιμέλεχ, ἔμεινεν ὀρφανὴ καὶ ἀπὸ τῶν δύο υἱῶν αὐτῆς, ἔχουσα παρ' ἑαυτῆς καὶ τὰς δύο νύμφας τῆς χήρας καὶ ἀτέκνους, διότι οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἔτεκε τέκνον. (Ἀκολουθεῖ).